

Когато луната изгрѣ, отидохъ на мѣстото, кждето оставихъ заставата.

Никого не намѣрихъ.

Нѣмаше, нито живи, нито мъртви.

Тишина.

Черни дупки и рохкава черна прѣстъ Топла.

Висѣше нѣщо на много мѣста по теленитѣ мрежи.

Луна — сжщо день.

Езерото въ лѣво лѣскаше гладко, странно, криеше съ-
кашъ въ глѣбинитѣ си вълшебенъ миръ.

Ашеровъ! Ашеровъ!
